

NURIYE

ECEMEL

GÖREV:

İLK ORUÇ

MERVE ÖZCAN

GÜLCE
ÇOCUKtimas

NURİYE
ecmel

UBEYD (abim)
yaramaz herif

→ Kurlan'ın
bi kısmını
ezbere biliyor. ✓

← havalı
saçlar ✓

biraz
GİCİK
ama
canım
abim

annem
HALIME ♡

babam
SÜLEYMAN ♡

Yerinde duramaz

Bir sürü
kitap okur

Bir işte bir şey
olarak Galsıypr.
100

BU DA ANNEM

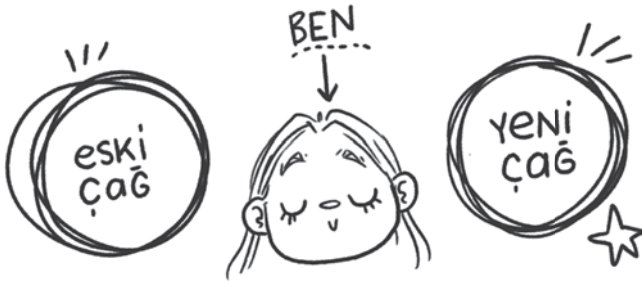
HEP ÇOK
GÜZEL ♡

I. BÖLÜM

Yarın, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.
Çünkü yarın büyük gün.

Baya bi büyük gün ama. Tüm planların altüst olacağı, işlerin kökten değişeceği ve dünyanın yeni bir döneme adım atacağı bir gün. Yarın bir çağ kapanacak, başka bir çağ açılacak!

Bugün sağdan esen rüzgâr yarın soldan esecek.
İnsanların düşünceleri değişecek. Dünyamız artık eski dünyamız olmayacak.

Ve ben... Ben de artık eski ben olmayacağım. Hatta dedim ya, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak...

Yani bunlar benim dünyamda yaşanacak canım. Ben ne bileyim, başka birinin dünyasında yeni bir dönem mi değil mi...

''Yarın benim büyüdüğüm gün!''

Artık sadece bir çocuk değilim... Birazcık daha büyük bir çocuğum.

Ben, yani Nuriye Ecmel. Yarın yedi yıllık hayatımın ilk Ramazan orucunu tutacağım, ilk! Bundan böyle kimse (özellikle de abim) benimle fasulye diye dalga geçemeyecek. Ben de artık büyüyeceğim!

Büyük Kartopu sokağına şöyle tepeden bir baktım. Baktım... Baktım... Baktım... Çünkü yarın bu sokak da bence aynı sokak olmayacak gibi bir his geliyor içime.

"Ecmel, kızım ne yapıyorsun o pencerenin önünde? Aşağı sarkma bak sakın."

"Tamam anneciim!"

İşte bu da benim güzel annem Halime. Dünyanın en güzel saçları onun, en güzel sesi de onun (tabii bana kızmadığında)... En güzel yanakları da onun.

Gözleri de aynı boncuk gibi... En güzel yemekleri de o yapar, en mantıklı sözleri de o söyler. Başörtüleri bile, bence, diğer annelerin başörtülerinden daha güzeldir.

"Nereye bakıyorsun, abin mi geldi yoksa?"

Annem, uzaktan seslenmeye dayanamadı, geldi yanıma. Perdeyi de başörtüsü gibi kafasına sardı. Sokağa şöyle bir baktı. Böyle çok komik oluyor, komik bir gelin gibi.

"Yok annecim, ben yarını düşünüyorum."

Annem, kendini tutamadı tatlı bir kahkaha atıverdi. Kahkahası da çok güzel annemin; bazen çok tatlı bazen de çok komik.

“Oy benim güzel kızım ilk orucu için mi heyecanlıymış?” dedi, saçlarımın üzerine bir öpücük kondurup sarıldı. “E sen büyüyorsun artık.”

Gördünüz mü, ben dedim işte. İnanmazsanız alın bakın, annem bile dedi. Ben de büyüyorum.

2. BÖLÜM

Şimdi size her şeyi en başından anlatayım.

Ben doğduğumdan beri bugünü bekledim... Yok ya, o kadar değil. Ama iki yıldır falan ilk orucumu tutmaya çalışıyorum ama yemek yemeyi çok sevdiğim için bir türlü bütün gün oruç tutamadım. Bir de annem benim, henüz çok küçük olduğumu söylediği için hep tekne orucu tuttum.

Tekne orucu nedir? Öğlene kadar tutulan oruçtur. Adına neden tekne deniyor bilmiyorum. Bunu internete yazıp bakayım.

Neyse, ben hep tekne orucu tuttum çünkü öğlene doğru insanın gözünün önünden ne meyveler ne tatlılar geçiyor bilemezsiniz.

Size anlattırdım ama oruçlu olan varsa onun canı çekmesin.

Ben, hep böyle bir gün tam bir ramazan orucu tutmanın hayallerini kurarken abim Ubeydullah çoktan oruçlarını tam gün tutmaya başlamıştı. Hatta o neredeyse bütün ramazanı bile tutuyordu.

Abim, yani Ubeydullah ama bizimkiler ona hep Ubeyd der. On bir yaşında ama bazen bir yaşında gibi davranır. Onunla başım biraz dertte çünkü benimle hep uğraşır, bir türlü beni rahat bırakmaz.

En sevdiği şey arkadaşlarıyla maç yapmaktır. Oruçluyken bile yapıyor, aklını mı kaçırmış ne. Tövbe tövbe...

Hafızlık yapmasıyla hava atar hep ama daha tamamlayamadı bile. Hem zaten hep ezberini yaptığı sayfayı hocasına okumaktan kaçıp maç yapıyor. Hatta hocasının bir kere babama "Süleyman abi, ben bir saniye arkamı dönüyorum. O sıra Ubeyd, kaçmış oluyor." dediğini bile duydum. Yaramaz biri, anlamışsınızdır.

yAPIYORUZ
Bi şeyler 😊

GIGIK ama onu çok SEVİYORUM.

Ne diyordum, heh abim oruçlarını hep tutuyor. Hatta bir de üstüne üstlük benimle de bazen fasulye

diye dalga geçiyor. Yemek yediğimi görünce gıcık gıcık gülüyor.

Babam ona kızdı ama bu sefer de gizli gizli sinir ediyor.

Babamı da tanıştırmak istiyorum, ismi Süleyman. Bizim sokakta herkes ona Süleyman abi der. Çok tatlı bir baba bence. Onu kızdırdığımda bile tatlı tatlı gülümseyince bana dayanamıyor. Bir işte bir şey olarak çalışıyor ama işinin adını hatırlamıyorum şu an.

Bir de abim gibi mahalleden birkaç öğrencisi var, onlara hafızlık yaptırıyor. Ama işi bu değil, bu olsa hocalık yapıyor derdim. O kadarını da biliyorum.

İşte benim güzel ailem bu kadar. Annem, babam, abim, ben. Ay, ben kendimi anlatmayı unuttum!

İsmim, Nuriye Ecmel. Bazıları Nuriye der. Bazıları da Ecmel der. Bazıları ise Nuriye Ecmel der. Bana herkes bir şey der.

Ama geçen yaz eski komşumuzun kızı "Kız Nuriş" demişti. Gözünü seveyim onu deme dedim. Bir daha demedi. Zaten de taşındılar, diyecek vakti de olmadı.

Tam yedi yaşındayım. Öğrenciyim, bu sene birinci sınıfı bitirdim. Sınıfta okumaya geçen sekizinci öğrenci oldum. Sınıfımız on iki kişilik ama olsun bence yine sekiz iyi bir sıra.

Mesleğim tüccarlık ve yardım derneği işletmeciliği. Doğruyu söylüyorum, şaşırmayın. Her şeyi